

Carmen.

Doña Carmen, doña Carmen,
črnooka, črnolasa!
Glej, nocoj pa sem ti prišel
pod balkon o polnoči!

Naglo kakor še nikoli
hitel k tebi sem črez gôre
in doline in prepade . . .
Nesel me je sám vihar.

Ah, ta temna pot brezkončna,
to je bila sama večnost!
Zdaj dospel sem zopet k luči —
in ta luč je tvoj obraz! . .

Doña Carmen, lepa Carmen!
Radi tebe sem nesrečen,
radi tebe sem pogubljen
morda jaz na vekomaj . . .

Pomniš staro še legendo?
Pravil nama jo menih je
za Sevilloj v senci lipe,
kjer šumi Guadalkvivir.

Kdor na svetu tukaj ljubi,
kdor nedolžno ljubi devo,
a se ji ne razodene,
predno smrt ga pokosi:

tá mirú ne najde v grobu.
Srce njemu ne umrje;
živo bije mu pod zemljoj
v mrtvih prsih noč in dan.

Bije srce siromaku,
bije strastno mu in silno
kakor takrat, ko po žilah
plala mu je vroča kri.

In pokoja prej ne najde,
ne rešitve njemu duša,
dokler k ljubi ne povrne
duh njegov na svet se spet;

dokler se ne razodene
ljubici, da jo je ljubil,
dokler tajne ne razkrije,
ki leži mu v dnu srcá . . .

Doña Carmen, doña Carmen,
črnolasa, črnooka!
Glej, nocoj sem prišel k tebi,
da skrivnost ti vso povem!

Ljubil sem te, ljubil sem te!
Ljubil sem in še te ljubim . . .
Tak ne bo te ljubil nihče,
tak resnično, tak brez nâd.

A izustil nisem nikdar
odločilne ti besede;
rekel nisem, da te ljubim,
ker ti reči nisem smel . . .

In ker ljubil sem te, Carmen,
šel sem zate v boj krvavi;
in v dvoboju me ubil je
tekmec moj, častitelj tvoj.

In nocoj, glej, doña Carmen,
prišel k tebi sem iz groba . . .
Jaz sem mrtev — tí si živa . . .
Vrni spet mi pókoj moj!

Diego de Alcazar y Alhambra.